

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 2 lipca 2018 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w sprawie z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. przeciwko J. Ł. w sprawie o sygn. akt VIII C 296/18 o zapłatę:

1. zasądził od pozwanego J. Ł. na rzecz powoda (...) spółki z o.o. w Ł. kwotę 263,35 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie:
 - a. od kwoty 118,99 zł od dnia 29 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty,
 - b. od kwoty 118,99 zł od dnia 26 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty,
 - c. od kwoty 23,80 zł od dnia 8 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty,
2. oddalił powództwo w części dotyczącej kwoty 63,05 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 8 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty,
3. zasądził od pozwanego J. Ł. na rzecz powoda (...) spółka z o.o. w Ł. kwotę 96 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany zaskarżając wydane rozstrzygnięcie w części zasądzonej kwotę 144,36 zł wraz z ustawowymi odsetkami za zwłokę od tej kwoty, tj. w zakresie punktów 1b i 1c wyroku oraz w części orzekającej o kosztach postępowania tj. 96,00 zł objętej punktem 3 wyroku.

Skarżący przedmiotowemu orzeczeniu zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy poprzez:
 - a. nie uwzględnienie faktu nie podjęcia próby mediacji ani innych prób pozasądowego rozwiązania sporu przez powoda już w postępowaniu upominawczym, a tym samym naruszenia art. 187 § 1 pkt 3 k.p.c., co skutkowało przyjęciem pozwu do rozpoznania,
 - b. pominięcie prawidłowo zgłoszonego dowodu w postaci pisma prywatnego pozwanego na okoliczność nie rozwiązywania umowy i ponownego wyliczenia opłat (próba podjęcia mediacji przez pozwanego),
 - c. pominięcie prawidłowo zgłoszonego dowodu w postaci dwóch sztuk pism z firmy windykacyjnej (...), a tym samym nie poinformowanie pozwanego przez firmę (...) o uzyskaniu jego danych osobowych od powoda (art. 25 pkt 1 Ustawy o ochronie danych osobowych), co miało doprowadzić do zapłacenia przez pozwanego kary umownej za niezwrócenie urządzeń dostępowych jeszcze przed złożeniem pozwu,
 - d. pominięcie zastrzeżeń zgłaszanych przez pozwanego w trakcie rozprawy w sprawie wiarygodności pełnomocnictwa Radcy Prawnego, a mianowicie poświadczenia za zgodność z oryginałem tegoż pełnomocnictwa.
 - e. pominięcie zastrzeżeń zgłaszanych przez pozwanego w trakcie rozprawy w sprawie wiarygodności dokumentu w postaci zrzutu ekranowego z czynności serwisowych, a tym samym uznanie go, jako wiarygodny, mimo że na tym dokumencie nie istnieje data sporządzenia, a sam dokument wygląda dość dziwnie (zdjęcie wydruku z zasłoniętymi częściami wydruku).
 - f. nie uznanie w trakcie rozprawy zeznań pozwanego o dacie wyłączenia sygnału, mimo iż pozwany twierdził, że do wyłączenia sygnału doszło wcześniej niż pokazywał to zrzut ekranowy,

2. Naruszenie prawa materialnego, a mianowicie błędne rozstrzygnięcie o kosztach procesu w oparciu o art. 100 k.p.c. w związku z art. 98 k.p.c., co skutkowało nieprawidłowym wyliczeniem tychże kosztów.

Reasumując skarżący uznał, że kwota, jaką winien zapłacić pozwanej (...) Spółce z o.o. wynosi 178,49 zł, na którą składa się faktura za miesiąc grudzień 2016 roku w wysokości 118,99 zł, co do której nie wnosił on sprzeciwu, w ocenie skarżącego nie powinna być ona brana przez Sąd pod uwagę w rozpatrywanej sprawie (okoliczność bezsporna) oraz połowa faktury za miesiąc styczeń 2017 r. w wysokości 59,50 zł t.j. do momentu zaprzestania świadczenia usług przez powoda. Wskazaną kwotę pozwany oświadczył, że czuje się zobowiązany zapłacić powodowi, celem zakończenia sprawy w myśl obowiązujących przepisów i zebranego materiału dowodowego. Ponadto pozwany oświadczył, iż powołanie dwóch dodatkowych dowodów w sprawie, a mianowicie: protokołu wymiany urzędzenia dostępowego z dnia 20 lipca 2015 r. oraz wydruku ze skrzynki pocztowej powoda z dnia 30 sierpnia 2018 r., wyniknęło dopiero po tym jak Sąd I instancji nie wziął na rozprawie pod uwagę zastrzeżeń, co do dowodu w postaci zrzutu ekranowego.

Ponadto skarżący zarzucił, że Sąd I instancji dopuścił się w niniejszej sprawie naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c.. Stosownie do treści tego przepisu, Sąd ocenia moc i wiarygodność dowodów według własnego przekonania i na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ponadto zgodnie z ugruntowanym poglądem orzecznictwa przyjmuje się, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być określone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których Sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał, jako całość, dokonuje wyboru określonych dowodów i wając ich wiarygodność oraz moc odnosi je do pozostałego materiału dowodowego.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy skarżący podniósł, iż Sąd I instancji nie zbadał sprawy w sposób bezstronny i z zachowaniem zasad swobodnej oceny dowodów. Pominął dowody i zastrzeżenia zgłaszane przez pozwanego, a w szczególności stanął na stanowisku, że zaprzestanie świadczenia usług nastąpiło 6 lutego 2017 r.. Sąd winien był dokładniej przyjrzeć się zgromadzonym dowodom i wziąć pod rozwagę zgłaszane zastrzeżenia, a w szczególności możliwość sfałszowania dowodów t.j. poświadczenia za zgodność pełnomocnictwa oraz zrzut ekranowy z czynności serwisowych. Niemniej jednak pozwany podkreślił, że wobec powyższego Sąd I instancji dokonał ustalenia, że zarzuty powoda są zasadne w części, a oddalił powództwo w zakresie naliczenia przez powoda kary za niedotrzymanie warunków promocji. Tym samym ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd narusza zasady swobodnej oceny dowodów i charakteryzuje się dowolnością a zarzut naruszenia przepisu 233 § 1 k.p.c. jest uzasadniony.

Konsekwencją powyższego jest również naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. przez wadliwe sporządzenie uzasadnienia, które miało wpływ na wynik sprawy, poprzez brak wskazania faktów, które uznał w tym zakresie za udowodnione oraz okoliczności, które przemawiają za przyjętym rozstrzygnięciem Sądu.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części zaskarżonej oraz oddalenie powództwa w części zaskarżonej, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a ponadto o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Zdaniem Sądu Okręgowego, wyrok Sądu Rejonowego odpowiada prawu i jako taki musi się ostać. Podniesione przez apelującego zarzuty nie zasługują na uwzględnienie. Sąd Okręgowy podziela zarówno ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji i przyjmuje je, jako własne, jak i dokonaną ocenę prawną.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym i z tego względu zgodnie z przepisem art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku tego sądu powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Sytuacja opisana w cytowanym przepisie miała miejsce w rozpoznawanej sprawie, bowiem Sąd Okręgowy, po dokonaniu analizy stanu faktycznego sprawy, przyjmuje za własne ustalenia Sądu I

instancji stanowiącej podstawę faktyczną rozstrzygnięcia przyjętego w zaskarżonym wyroku. Ponadto Sąd Okręgowy miał także na uwadze, iż w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. apelację można oprzeć tylko na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, bądź naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy. Tym samym w ramach niniejszego uzasadnienia poprzestać należy jedynie na odniesieniu się do zarzutów apelacji, które są całkowicie nietrafne i chybione.

Przede wszystkim nie mogą się ostać poczynione pod adresem orzeczenia uwagi i zastrzeżenia o charakterze formalnym, takie jak niepodjęcie przez strony próby, czy kwestionowaniem przez skarżącego dokumentu pełnomocnika udzielonego przez powodową spółkę. Albowiem należy podkreślić, że mediacja zgodnie z art. 183¹ k.p.c. jest dobrowolna, natomiast brak należytego umocowania pełnomocnika jest okolicznością, którą Sąd obowiązany jest badać z urzędu. Podobnie rzecz się ma z zarzutem dotyczącym prowadzenia przez przedsiębiorstwo (...) działań windykacyjnych w imieniu i na zlecenie powódki, a których to prowadzenia strona powoda mogła zlecić osobie trzeciej. Tego rodzaju podnoszone przez skarżącego zarzuty pozostają bez wpływu na ocenę zasadności roszczenia przysługującego stronie pozwanej w stosunku do pozwanego.

W dalszej kolejności wymaga wskazania, że nieprawidłowo skonstruowany jest zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. Przepis art. 328 § 2 k.p.c. określa elementy, jakie powinno zawierać uzasadnienie wyroku, a jego naruszenie może polegać na braku w uzasadnieniu któregoś z tych elementów, natomiast o naruszeniu art. 233 § 1 k.p.c. stanowi nieprawidłowa ocena dowodów czy też ocena newszechstronna.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. należy stwierdzić, że zgodnie z tym przepisem uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Powszechnie w orzecznictwie przyjmuje się, że zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może być usprawiedliwiony tylko w wyjątkowych okolicznościach, tj. jedynie wtedy, gdy treść uzasadnienia orzeczenia sądu pierwszej instancji uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10.01.2013 r., III APa 63/12, LEX nr 1254543, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 24.01.2013 r., I ACa 1075/12, LEX nr 1267341).

Tym samym naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. może stanowić usprawiedliwioną podstawę apelacji tylko wtedy, gdy uzasadnienie wyroku sądu pierwszej instancji zawiera tak kardynalne braki, że niemożliwe jest dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia, co uniemożliwia przeprowadzenie kontroli apelacyjnej. Tylko bowiem wówczas stwierdzone wady mogą mieć wpływ na wynik sprawy. Mając na uwadze powyższe uznać należy za chybione stanowisko apelujących, jakoby Sąd I instancji naruszył dyrektywę przepisu art. 328 § 2 k.p.c. Wobec faktu, że nie jest rzeczą Sądu Odwoławczego powielanie wyводу Sądu I instancji, którego argumentację Sąd Okręgowy w pełni podziela, w ramach niniejszego uzasadnienia należy poprzestać na ponownym podkreśleniu, że Sąd Rejonowy w sposób szczegółowy wyjaśnił motyw swojego rozstrzygnięcia.

Sformułowane przez apelującego zarzuty naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. również były chybione. W myśl powołanego przepisu ustawy Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia.

Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna odpowiadać regułom logicznego

rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych, przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Dla skuteczności podniesionego zarzutu nie jest też wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu (zob. wyrok SA w Poznaniu z 21.05.2008 r., I ACa 953/07, LEX nr 466440).

Wbrew stanowisku apelującego Sąd I instancji rozważył całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, na podstawie, którego prawidłowo wyliczył wysokość przysługującego powodowi zobowiązania względem pozwanego. Pozwany zaś w toku postępowania nie zdołał przeprowadzić żadnego kontr-dowodu niweczącego twierdzenia powodowej spółki oraz wykazujących, że wysokość jego zadłużenia wobec powódki wynosi 178,49 zł, zamiast 263,35 zł. W szczególności należy podkreślić, że zgodnie z podstawową w postępowaniu cywilnym zasadą kontradiktoryjności, stosownie do treści art. 3 k.p.c. i art. 232 k.p.c., to strony są zobowiązane do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, stając się dysponentem postępowania dowodowego, zaś Sąd jest zwolniony od odpowiedzialności za jego wynik, albowiem Sąd nie ma obowiązku działać w tym zakresie z urzędu, (zob. m.in. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 1997 r., II CKN 70/96, OSNC 1997, Nr 8, poz. 113, z dnia 16 grudnia 1997 r., II UKN 406/97, OSNAPUS 1998, Nr 21, poz. 6 oraz z dnia 7 października 1998 r., II UKN 244/98, OSNAPUS 1999, Nr 20, poz. 662). Strona, na której spoczywa ciężar dowodu, ponosi ryzyko ujemnych skutków braku aktywności; w szczególności braku wniosków dowodowych mających na celu udowodnienie słuszności dochodzonych roszczeń lub podnoszonych zarzutów, wpływa na określony wynik postępowania. W przedmiotowej sprawie poza głośnymi twierdzeniami pozwanego, nie przedstawił żadnego dowodu na poparcie podnoszonych argumentów. Należy podkreślić niewystarczające jest przy tym samo zaprzeczenie faktom lub dowodom przedstawionym przez stronę przeciwną. Zgodnie z art. 253 k.p.c. jeżeli strona zaprzecza prawdziwości dokumentu prywatnego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenie osoby, która je podpisała, od niej nie pochodzi, obowiązana jest okoliczności te udowodnić. Natomiast pozwany w toku postępowania nie zaoferował Sądowi żadnego wiarygodnego dowodu na okoliczność innej wysokości świadczenia należnego powódce, aniżeli zasądzona przez Sąd I instancji w punkcie 1.

Jednocześnie Sąd Okręgowy uznał za spóźniony, na podstawie art. 381 k.p.c. wniosek skarżącego o przeprowadzenie dowodu z protokołu wymiany urządzenia dostępowego z dnia 20 lipca 2015 r. oraz wydruku ze skrzynki pocztowej powoda z dnia 30 sierpnia 2018 r.. Na podstawie art. 381 k.p.c. Sąd II instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem I instancji, chyba, że potrzeba powołania się na nie wynikła później. Nowe fakty i dowody, o jakich mowa w powołanym wyżej przepisie, to takie, które nie były stronie znane do czasu wyrokowania przez sąd pierwszej instancji. Oznacza to, że nowymi faktami i dowodami są tylko te, o których strona powzięła informację dopiero po wydaniu wyroku przez sąd pierwszej instancji. W postępowaniu odwoławczym można nadto powołać się na fakty i dowody, o których strona wiedziała wcześniej (a więc przed wydaniem wyroku przez sąd niższej instancji), ale jedynie wówczas, gdy ich powołanie na wcześniejszym etapie procesu nie było konieczne. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 1 grudnia 2016 r. w sprawie V ACa 189/16, LEX nr 2171135). Zdaniem Sądu w rozpoznawanej sprawie zgłoszony przez stronę skarżącą w apelacji wniosek dowodowy nie może być uwzględniony, jako nie spełniający kryteriów, o jakich mowa w art. 381 k.p.c., bowiem jego wniosek nie był nowy, lecz w rzeczywistości spóźniony, a przedmiotowymi dokumentami pozwany bez wątpienia dysponował już na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego.

Sąd I instancji również nie dopuścił się naruszenia przepisów dotyczących kosztów postępowania, dokonując prawidłowego wyliczenia należnych stronie powodowej kosztów postępowania w oparciu o art. 100 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c.. Powódka dochodziła zasądzenia kwoty 326,40 zł, podczas gdy Sąd Rejonowy uznał powództwo za uzasadnione w zakresie kwoty 263,35 zł. Mając powyższe na uwadze Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że powódka wygrała proces w 80%, zasądzając na jej rzez 80% poniesionych przez nią kosztów procesu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy uznał, że argumentacja pozwanego nie zasługiwała na uwzględnienie i na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację, jako całkowicie bezzasadną.